

Väntan

Han spejade mot inloppet. Vågorna slog in i den grunda lilla viken. Vid de höga klipporna stänkte en kaskad med vattendroppar varje gång vattnet slog emot dem. Framme vid kajaken, som låg i strandgräset försäkrade han sig om att paddeln låg kvar. För säkerhets skull stoppade han den i kajaken.

Bakom den lilla kullen och dungen med småväxta björkar hade han ställt upp tältet. Han kröp in och ner i sovsäcken. Det fanns inget annat att göra än att vänta. Någon gång skulle väl vinden mojna. Det kunde väl inte fortsätta att blåsa styv kuling hur länge som helst?

Det var hans tredje dag på ön. Han undrade om någon saknade honom. Vilka var det som visste att han var ensam ute på långfärd med kajaken? Storebror Mats visste, men han var bortrest, på vandring i trakterna kring Abisko. Dottern Julia, som också visste, var på tågfluff någonstans i Europa. De skulle inte sakna honom förrän de kom hem.

Iphonen hade laddat ur redan i förrgår. Han hade skickat iväg ett sms innan den la av. Ett sms till Inger. Hon hade inte svarat såklart. De hade inte haft någon kontakt på ett och ett halvt år, men nu när han var på ön, deras ö, hade han inte kunnat låta bli att höra av sig. Han undrade om hon skickat något svar än? Fast egentligen var han säker på att hon aldrig skulle höra av sig. Och det var lika bra det. Han kunde se henne framför sig med glasögonen på näsan knappandes på telefonen. Näe, inget sms från henne. Hon var ju gift och hade sagt att hon inte hade några planer på att skilja sig. Det var över och förbi för länge sen.

Trots att tältet stod skyddat bakom de krokiga björkarna och bakom kullen så slet vinden i tältduken. Han slöt ögonen och insåg att han inte kunde göra något annat än vänta. Rastlöst satte han sig upp och drog till sig den lilla kylväskan och gick igenom innehållet. Maten skulle räcka ett par dagar till. Han hade bacon, matjessill, rökt makrill, H – mjölk och lite gräddfil. Om han snålade och bara åt halva portioner kunde det säkert räcka i sex dagar. Potatis hade han så det räckte och det fanns också pasta, rågflingor och aprikoser kvar samt knäckebröd. När han inte paddlade på dagarna kunde han klara sig på mindre mat eftersom förbränningen inte var lika stor. Det han oroade sig för var att vattnet skulle ta slut. Vad han visste fanns det ingen källa på ön.

Han kröp ner i sovsäcken och slöt ögonen. Vad ensam jag är, tänkte han. Tre personer vet om att jag är ute och paddlar. Tre personer och ingen av dem står mig riktigt nära. Han visste att det fanns en EU-regel som sa att man inte fick ha en ensam fågel i bur hemma, men människor kunde vara ensamma hur länge som helst. Herre gud, var och varannan stockholmare var ensam. Fast han visste att det var värre att vara ensam i tvåsamheten.

Åren med Sabina blev aldrig vad han hade längtat efter. Hon hade varken gillat paddling, vandring eller något som helst friluftsliv. Det första året hade hon pliktskyldigt följt med, men han hade hela tiden haft på känn att hon inte tyckte om det. Och det borde han ju ha fattat. Hon var ju en krogbrud. Satt helst med ciggen i handen och snackade i telefon om hon inte hängde på någon bar förstås. Det blonda håret, alltid lika välkommat liksom de perfekta naglarna som hon låtit göra hos en nagelskulptris. Och när dottern Julia var liten baby satt Sabina till och med och rökte när hon ammade henne. När han försökte prata med henne om det fnös hon bara och sa att hennes mamma minsann rökt och att hon själv inte tagit någon skada av det. Skada, tänkte han. Hela hennes

beteende visade att hon hade hjärnskador. Att gå till lekparken och låta Julia leka i sandlådan eller gunga var heller inget hon gjorde. "Det är ingen mammagrej", skrek hon och fortsatte att sitta hemma och röka eller träffa likasinnade väninnor på caféer och barer. Hans älskade lilla dotter hade besökt fler caféer och barer under sitt första levnadsår än han själv gjort i hela sitt liv. Vad hade han egentligen sett hos Sabina.? Visst, hon var snygg, men hennes inre var trist och fult, väldigt fult.

Tältduken riste i vinden. Var den mer sydvästlig nu? Han öppnade blyxlåset på den röda sovsäcken. Utanför tältet gick hans tankar till dottern Julia. Hon däremot, hade blivit en riktig fjällräv. Hon älskade att vandra i fjällen på somrarna och gå på tur på skidor på vintrarna. Det hade de gjort sedan hon var tre år. Då hade han tagit med henne upp till fjälls för första gången och gjort små dagsturer från fjällstationen i Vålådalen. Nyskild hade han åkt iväg med Julia så att Sabina kunde knulla runt med sina karlar som hon raggat upp på krogen. Nej, nu var han orättvis. Han visste ingenting om hennes liv sedan de skilt sig. Han visste bara att han gjort helt rätt eftersom han hade räddat sin söta brunögda lilla skatt till ett hälsosammare och friskare liv.

Utanför tältet konstaterade han att vinden hade ökat. Han gick ner till kajaken och stirrade på inloppet till den lilla viken. Vågorna slog in emot klipporna och himlen var alldeles mörkgrå och orolig. Han såg beundrande på naturens krafter. Det såg ut som ett konstverk av Strindberg. Vinden kom från sydväst nu vilket gjorde att kullen och trädningen inte skyddade tältet lika bra. De små krokiga björkarna knäade i den hårda vinden. Att de inte går av, tänkte han.

Tillbaka vid tältet drog han fram spritköket. Det var hög tid att starta med middagen. Han gick tvärs över ön där det var mer lä. På en plan klippa vid vattnet som var något så när skyddad från blåsten, monterade han vant ihop spritköket, fyllde havsvatten i kastrullen och tände fyr på lågan. Rökt makrill och potatis skulle han äta. Lite gräddfil hade han kvar i den minimala kylväskan. Medan potatisen kokade letade han efter vild gräslök. Han sökte långsamt utefter stranden och när han kom ut till ett mer oskyddat läge höll han på att blåsa omkull av vinden. Herr gud, vilken kraft. Han stod kvar en stund och lät vinden pressa mot kroppen. Det var knappt att han kunde andas. Vilken otrolig styrka! Den måste närma sig stormstyrkor, tänkte han. Vilken idiot jag var som paddlade ända hit ut till ön. Det var alldeles för farligt att ta sig tillbaka till fastlandet med kajaken nu i den hårda blåsten.

Han gick tillbaka till spritköket och potatisen utan att ha hittat någon gräslök. Inger skulle aldrig nöjt sig med att äta gräddfilen så, tänkte han. Hon hade hittat gräslök på något sätt. Han kunde se henne framför sig igen i den röda fleecetröjan med några strån vild gräslök i sin hand. De hade gjort en långfärd till ön för två somrar sen. Han log åt tanken när de delat tält. Nej, de skulle inte ha sex. Hon var gift, så det så. De skulle bara vara vänner, men redan andra natten hade han vaknat av att hon legat tätt intill honom och sen var det bara självklart som med allt annat med henne. Allt de gjorde flöt bara på. Allt var bara självklart. De passade ihop som blåbär och lingon i en vild skog. Hon med sin röda fleecetröja och han med sin blå. Men så kom barr och kvistar emellan. Hennes man hade förstått eller om hon hade berättat. Det fick han aldrig veta, men mannen hade ringt och hotat att döda honom. Han hade tänkt ringa polisen först, men när Inger hade sagt att hon valde att stanna hos sin man hade han struntat i att polisanmäla. Inget hände ju heller. Hotet var bara ett tomt hot. Det var kanske lika bra att det inte blev något med Inger. Tanken på att ha att göra med den där mannen resten av livet fick honom att rysa.

Makrillen smakade utsökt och potatis med gräddfil var inte så dumt till. Lite extra salt fick ersätta den uteblivna gräslöken. När han reste sig för att gå tillbaka till tältet kände han att det nära nog blåste storm.

Vinden hade inte mojnät när han kravlade sig ur tältet dagen därpå. Nere vid kajaken blåste det fortfarande så han tappade andan. Han gick till andra sidan av ön, kokade upp vatten med rågflingor och guldgula turkiska aprikoser, öppnade ett halvliterspaket H-mjolk och när gröten var färdig slevade han i sig i ett huj. Vad skyndar jag mig för? tänkte han.

Ensamheten malde runt som en kvarnsten inom honom. Säkert bidrog den urladdade mobilen till det hela. Den gamla Nokian han hade haft för två år sedan hade haft ett mera långlivat batteri. Han ångrade att han inte tagit den istället. Det var ovant att vara helt isolera, att inte ens kunna ringa någon. För att inte tappa fattningen bestämde han sig för att gå runt den lilla ön. Kanske kunde han hitta lite kantareller.

Han travade på i sakta mak. Det fanns absolut ingen anledning att skynda sig. Han gick förbi den platta klipphällen som var hans matställe. Inte en människa syntes till. Några segelbåtar med bara storseglet uppe seglade där utanför. Ingen på så nära avstånd att det var någon idé att vinka eller försöka skrika. Han stod en stund och tittade efter dem. Hade inte vinden mojnät lite nu?

Alldeles bakom tältet fann han några kantareller. Det skytmade bara lite gult, men när han strök bort gräs och mossor var det fler än han trodde. Han plockade dem andaktsfullt och la dem i sin kåsa. Sen kröp han in i tältet och väntade.

Han måste ha somnat och sovit sig genom hela dagen för när han vaknade var det skymning och klockan var redan halv tio på kvällen. Magen knorrade och han tog spritköket, den lilla kylväskan och kantarellerna med sig bort till den platta hällen. Han kokade pasta i havsvatten och stekte lite bacon. I fettet som var kvar lät han kantarellerna fräsa runt. Synd att jag inte hade något smör med mig. Det hade varit gott till knäckemackan med kantarellerna, tänkte han. Trots det så njöt han av måltiden. Medan han åt lyssnade han på vinden. Visst hade den avtagit?

Tillbaka i tältet tände han sin pannlampa och tog fram tidningen med sudoku och korsord. Med dem knåpade han ända till halv fyra på morgonen. Då föll han i en djup sömn och vaknade inte förrän kl. 11 dagen därpå av en bekant röst som sa:

”Hallå där din sjuovare. Själv har jag varit uppe med tuppen för att hinna hit. Vinden har mojnät nu.”